

Nagyböjt II. hete

Szerda

Jer 18,18-20 * Mt 20,17-28

„Készek vagytok-e arra, hogy kiigyátok azt a kelyhet, amelyet nekem ki kell innom?”

Jeremiás próféta és az Úr Jézus sorsa közti hasonlóság több, mint véletlen egybeesés, szép párhuzam: az összefüggés gyökere teológiai mélységekig hatol. Jézus maga említi előképként az Izrael által megölt prófétákat, és a sor a történelem első gyilkosságáig, Ábel véréig vezethető vissza. Minden ártatlan ember megölése Krisztus elleni merénylet, így akik Jeremiásra rontanak, Krisztusra emelnek kezét.

Megdöbbenő kontrasztot képez Jézusnak szenvedését megjövendölő bizalmas közlésével szemben a Zebedeus-fiak és anyjuk kérése: teljes érzéketlenségről árulkodik, a lényeg félreértéséről.

Amikor a többi tíz ezt meghallotta, méltatlankodni kezdett a testvérpár viselkedése miatt. Ez a méltatlankodás elárulja, hogy ők is ugyanarra vágytak, csak nem merték kimondani (a tékozló fiú bátyjának magatartását idézve eszünkbe).

Jézus türelme csodálatra méltó.

Miután előbbi kijelentése, szenvedésének megjövendölése láthatólag süket fülekre, érzéketlen szívekre talált, mondanivalóját úgy fogalmazza újra, hogy közben válaszol a tanítványokban felötlő kérdésekre is. Anélkül, hogy megszegyenítené bármelyiküket, szép csendesen átrendezi értékvilágukat.

Húsvét hajnalán derül fény arra, hogy az igazi öröm nem is az, hogy vele lehetünk a végső győzelemben, hanem hogy vele lehetünk a küzdelemben és a szenvedésben. Ez a vértanúk és szentek örömeinek forrása. Persze, a tanítványokkal együtt sokat kell még fejlődünk ahhoz, hogy ez áthassa életünket és valóban készek legyünk kiinni Jézus kelyhét, amely a kiengesztelődés forrása és a megdicsőülés kezdete.

*„Én is világot hódítani jöttem
s magamat meg nem hódíthatom,*

*csak ostromolhatom, nehéz kövekkel,
vagy ámíthatom és becsaphatom.*

*Valaha én is úr akartam lenni;
Ó bár jó szolga lehetnék!*

*De jaj, szolga csak egy van: az Isten,
s uraktól nyüzsög a végtelenség.”*

(Weöres Sándor)